

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **D. S.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2024, č. j. 082685/2024/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2024, č. j. 082685/2024/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Emila Flegela, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce opravil čas spáchání přestupku ve skutkové větě rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady (dále jen „městský úřad“) ze dne 15. 12. 2023, č. j. MEUPDY/0085587/DOP/2023/IPe (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

(zákon o silničním provozu), neboť měl dne 2. 7. 2023 v 16:45 (napadeným rozhodnutím opraveno na 9:49) v obci Poděbrady, Senice u č. p. 1 na silnici č. I/32 překročit při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. X, registrační značky X, nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Vozidlu byla hlídkou Policie ČR naměřena rychlost (po odečtení odchylky) 64 km/h, ačkoliv je v uvedeném úseku nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena obecnou právní úpravou na 50 km/h, čímž měl žalobce porušit § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené protiprávní jednání byla žalobci uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč. Vedle toho byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělků, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný za klíčový důkaz označil oznámení o přestupku, úřední záznam a fotografie z rychloměru. Sice neexistují důkazy o spáchání přestupku žalobcem, žalovaný jej však uznal vinným proto, že neprokázal své tvrzení, že se přestupku nedopustil. To představuje nepřipustné otočení důkazního břemene v přestupkovém řízení. Spisový materiál sice obsahuje důkazy o tom, že vozidlu byla naměřena uvedená rychlost, avšak absentují důkazy o tom, že je řídil žalobce. Ten přitom přestřel jinou skutkovou verzi v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním o deseti stránkách, na kterých uvedl obsáhlé citace judikatury týkající se měření rychlosti, které však nebylo žalobou zpochybněno. K podstatě žaloby se vyjádřil jen krátce, a to v tom smyslu, že úřední záznam prokazuje kdy, kde, kdo s kým a ohledně čeho byl sepsán, přičemž žalobce měl možnost se vyjádřit a namítat svou údajnou neúčast. Oznámení přestupku jako protokol podepsali dva policisté, což dle žalovaného proti obecnému tvrzení žalobce, že *kde se vzal, tu se vzal u údajně zaparkovaného vozidla*, obстоjí. Je v něm uvedeno, že vozidlo bylo sledováno a zastaveno. K důkazu navrhl výslech členů zasahující hlídky policie.
4. Žalobce v replice poukázal na to, že žalovaný ve vyjádření jen nahodile cituje nejružnější nesouvisející judikaturu. K návrhu na výslech policistů uvedl, že v projednávané věci je bylo potřeby vyslechnout již v odvolacím řízení.

Podstatný obsah správního spisu

5. Policejní orgán oznámil městskému úřadu oznámením ze dne 2. 7. 2023, že žalobce je podezřelý z přestupku výše uvedené právní kvalifikace. V oznámení o přestupku je uvedeno, že hlídka po provedení měření rychlosti s podezřelým vozidlem nepřetržitě udržovala vizuální kontakt. Na přiložené fotodokumentaci z rychloměru (v čase 9:49) není ve vozidle patrný řidič ani případní pasažéři. V úředním záznamu ze stejného dne je uvedeno, že měřené vozidlo se hlídka vydala pronásledovat a zastavila je v čase 9:51 v blízkosti křižovatky u obce Činěves. Ve vozidle se řidič podle úředního záznamu nacházel sám. K tomu jsou přiloženy fotografie zastaveného vozidla a jeho interiéru a další osoby u vozidla (nejspíše žalobce).
6. Dne 21. 8. 2023 vydal městský úřad vydán příkaz, kterým žalobce uznal vinným z výše uvedeného přestupku. Příkaz byl posléze zrušen, neboť žalobce podal odpor.
7. Dne 4. 12. 2023 se konalo ústní jednání, při kterém městský úřad provedl listinné důkazy (mj. výše uvedeným oznámení a úředním záznamem, dále pak uvedenou fotodokumentací,

dokumentací rychloměru a evidenční kartou žalobce). Žalobce se na předvolání k jednání nedostavil.

8. Dne 15. 12. 2023 vydal městský úřad rozhodnutí č. j. MEUPDY/0085587/DOP/2023/Ipe, kterým byl žalobce shledán vinným pro výše uvedený přestupek, který však měl být spáchán v čase 16:45. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. Městský úřad mu uložil pětidenní lhůtu k uvedení údajů o tom, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Ve výzvě byl žalobce upozorněn, že po uplynutí lhůty spis se stanoviskem předloží žalovanému. Výzva byla žalobci doručena fikcí dne 19. 2. 2024 a po marném uplynutí pětidenní lhůty byl spis dne 5. 3. 2024 předán žalovanému.
9. Žalobce dne 9. 3. 2024 doplnil odvolání o tvrzení, že vozidlo neřídil. K vozidlu přišel cca v 10:05 u odpočinkového místa u rybníku Zásadník u obce Činěves. Stálo u něj policejní vozidlo, jehož posádku tvořil pouze jeden policista, který se ptal, kdo s vozidlem přijel. Policista žalobce vyzval k předložení dokladů, neboť s vozidlem byla překročena povolená rychlost. Policista mu měl sdělit, že pokud nesdělí totožnost řidiče, napíše přestupek na něj (na žalobce), neboť jeho ztotožnil a *je mu to jedno*. Žádnou písemnost k podepsání žalobci nepředal a po vrácení dokladů odjel. Žalobce v podání též brojlil proti obsahu a použitelnosti oznámení o přestupku a úředního záznamu, které nepožívají presumpci správnosti a nic nedokladují.
10. Městský úřad odeslal žalovanému doplnění odvolání dne 18. 3. 2024, ten jej obdržel dne 20. 3. 2024. Předtím však již vydal dne 18. 3. 2024 rozhodnutí č. j. 038619/2024/KUSK, ve kterém konstatoval, že důkazy byly správně zhodnoceny a žalobce v odvolání neuvedl žádné důvody rozporující jeho přestupkové jednání. Z oznámení o přestupku je bez pochybností patrné, že žalobce vozidlo řídil, neboť byl na místě hlídkou ztotožněn a lustrací ověřen. Ze spisové dokumentace nevyplývá žádná pochybnost o totožnosti přestupce. Ten ani žádné konkrétní informace, které by totožnost řidiče zpochybňovaly, neuvedl. Úřední záznam lze užít jako důkaz, neboť existují další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkový stav naprosto jistým. Ministerstvo dopravy nicméně ve zkráceném přezkumném řízení dne 22. 4. 2024 uvedené rozhodnutí žalovaného zrušilo a věc mu vrátilo k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že doplnění odvolání měl městský úřad bez odkladu postoupit žalovanému k vyřízení.
11. Na to žalovaný vydal dne 21. 6. 2024 napadené rozhodnutí, které dne 8. 7. 2024 doručil žalobci. Výrokem I opravil čas spáchání přestupku na 9:49 a výrokem II ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedl, že důkazní materiál je přesvědčivý. Z oznámení je patrné, že žalobce vozidlo řídil, neboť byl na místě ztotožněn. V oznámení je uveden i svědek události – druhý člen hlídky. Dále je zde uvedeno, že s vozidlem byl udržován vizuální kontakt do jeho zastavení a že žalobce byl ve vozidle sám. Nevyvstává tedy žádná pochybnost o osobě přestupce. Argumentace žalobce je jednostranná. Úřední záznam lze užít jako důkaz, neboť existují další důkazy, které ve spojitosti s daty úředního záznamu činí skutkový stav naprosto jistým. Jelikož spisová dokumentace obsahuje dostatečné podklady, nebylo nutné provádět další dokazování. Žalovaný uvedl, že žalobce má podle § 52 správního řádu prokázat, co sám tvrdí, což se nestalo. Žalobce svá zpochybnění zakládá pouze na jednostranných tvrzeních, která uvedl až v odvolání a která jsou formulována vágně a povrchně. Očekával-li žalobce, že svým tvrzením založil povinnost správních orgánů vyvracet jeho tvrzení, pak se mylí. Žádné relevantní důkazy na podporu svých tvrzení žalobce nepředložil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 8. 7. 2024 a žaloba byla podána v pondělí 9. 9. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích včas uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
14. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, s čímž žalobce souhlasil výslovně a žalovaný implicitně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). V dané věci navíc soud shledal důvody k postupu podle § 76 s. ř. s. odst. 2 písm. b) s. ř. s., neboť zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spisu a vyžaduje zásadní doplnění. Proto soud ani sám neprováděl žádné dokazování.

Posouzení žaloby

15. Soud úvodem předesílá, že v řízení o přestupku tíží důkazní břemeno správní orgány. Obviněný není povinen dokazovat svou nevinu, může dokonce zůstat zcela pasivní (např. nepodepsat oznámení o přestupku či se k němu nevyjádřit, neúčastnit se ústního jednání atp.) a případná nová tvrzení či důkazy předložit až v řízení před soudem (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS).
16. Některé důkazní prostředky jsou považovány za privilegované. Např. platný ověřovací list rychloměru je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost, přičemž k vyvrácení této presumpce nese důkazní břemeno ten, kdo zpochybňuje její správnost (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, odst. 26, a ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 As 116/2018-51, odst. 26). Pokud by žalobce zpochybňoval způsobilost měřidla, bylo by na něm, aby takové pochyby prokázal, resp. alespoň označil důkazy podporující závěr o jeho nedostatečné způsobilosti.
17. V daném případě však žalobce nebrojil proti důkazům o měření rychlosti dotčeného vozidla, nýbrž namítal, že vozidlo neřídil.
18. Dále platí, že zpochybňuje-li obviněný z přestupku věrohodnost či vypovídací hodnotu provedených důkazů, pak ve vztahu k tomuto zpochybnění na něj přechází důkazní břemeno, které v přestupkovém řízení jinak nese správní orgán (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, odst. 24, nebo ze dne 3. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
19. K otázce totožnosti řidiče však žádné relevantní důkazy provedeny nebyly. Jak totiž plyne z obsahu spisového materiálu, jedinými podklady pro posouzení této otázky byly dokumenty poskytnuté policií, které se však omezují pouze na úřední záznamy a oznámení adresovaná jiným orgánům. Použitelnost těchto podkladů k prokázání viny je však velmi omezena, na což konstantně upozorňuje judikatura. NSS např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, uvedl: „*Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu*“ (zdůraznění doplněno zdejší soudem; podobně srov. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013,

č. j. 6 As 22/2013-27, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). To má svou logiku, neboť pokud by bylo možno činit rozhodnutí o přestupku jen na základě jednostranně sepsaných záznamů, pak by každé o vině i trestu za přestupek mohli rozhodovat jen policisté na místě, čímž by se veškerá činnost správních orgánů na úseku přestupkové agendy stala zcela zbytečnou, neboť by fungovaly jen jako pasivní schvalovatelé.

20. Uvedené podklady (oznámení a úřední záznam) sice tvoří podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takové podklady, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016-34).
21. Uvedl-li tedy žalovaný do odůvodnění napadeného rozhodnutí, že tvrzení o tom, že vozidlo neřídil, je *jednostranné* a že jej žalobce *neprokázal*, ač měl takovou povinnost, svědčí to o nepochopení role, kterou žalovaný v daném přestupkovém řízení měl, a o přeceňování významu úředního záznamu a oznámení, o které žalovaný své závěry opřel. Důsledkem takového pochybení je to, že závěry o totožnosti řidiče nemají oporu ve spise (obdobně viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 5. 2022, č. j. 50 A 22/2021-24).
22. Otázka totožnosti řidiče mohla být prokázána pomocí výsledku svědků – zasahujících policistů, kteří do oznámení a úředního záznamu uvedli, že žalobcovo vozidlo po změření stáli, udržovali s ním celou dobu vizuální kontakt a následně po zastavení ve vozidle zjistili jen žalobce. Pokud by toto svědci při své výpovědi zopakovali, patrně by tím byla vyvrácena žalobcova obhajoba spočívající v tvrzení, že vozidlo vůbec neřídil. Žalovaný nicméně mylně vycházel z toho, že totožnost řidiče je prokázána ze samotného úředního záznamu a oznámení, a proto svědecké výsledky neprovedl. Ve světle shora citované judikatury NSS je však zjevné, že výroku o žalobcově vině za přestupek nepředcházelo plnohodnotné dokazování, neboť žádné důkazy v pravém slova smyslu (tj. nikoliv „jen“ podklady) ve vztahu k totožnosti řidiče správní orgány neobstaraly a ani neprovedly. Soud tak dospěl k závěru, že žalobci nebylo řízení vozidla prokázáno a závěr o jeho odpovědnosti za přestupek byl v tomto případě předčasný.
23. Soud proto dospěl k závěru, že skutkový stav vyžaduje *zásadní* doplnění. Jinými slovy, správní orgány ve vztahu ke skutečnostem, k nimž má být dokazování doplněno, doposud učinily jen dokazování zcela nedostatečné (srov. Kühn, Z.; Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 622). Návrh žalovaného na provedení důkazu výsledkem zasahující policejní hlídky soud tedy nevyslyšel z důvodu, že doplnění dokazování by bylo podstatného charakteru. Provedení navržených výsledků před soudem by mohlo navíc vyvolat nutnost dokazovat další skutečnosti (kupř. na základě dalších důkazních návrhů obhajoby), čímž by se těžiště dokazování nepřipustným způsobem přesouvalo do řízení před soudem, který by tak suploval činnost správních orgánů. Bude tedy na správních orgánech zjišťování skutkového stavu doplnit.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. Soud dospěl k závěru o existenci důvodu pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Napadené rozhodnutí tedy zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jejich povinností bude v souladu s § 50 odst. 3 správního

řádu zjistit všechny rozhodné okolnosti přestupku, který měl žalobce spáchat, zejména za pomoci svědeckého výslechu zasahující hlídky objasnit totožnost řidiče dotčeného vozidla.

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci naopak právo na náhradu nákladů řízení náleží. Ty sestávají z nákladů spočívajících v zaplacených soudních poplatcích ve výši 3 000 Kč a dále z nákladů na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění účinném do 31. 12. 2024. Zástupce žalobce provedl v řízení tři účelné úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsí žaloby a sepsí repliky k vyjádření žalovaného. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 9 300 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 900 Kč. Podle § 57 odst. 2 s. ř. s. patří k nákladům řízení rovněž částka 2 142 Kč, která odpovídá dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce z odměny za zastupování povinen odvést. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 o. s. ř., užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2025

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce